

Het installatiekunstwerk *Curve* van Cocky Eek en Boukje Schweigman reisde de hele wereld over, maar „hier is het helemaal op z'n plaats”, aldus Eek. Bezoekers gaan in Marrum even helemaal kopje onder in een witte wereld.

GITTE BRUGMAN

Op sociale media circuleren al foto's van het bijzondere kunstwerk *Curve* van Cocky Eek en Boukje Schweigman. Gezien vanaf de toren bij kunstwerf Het Lage Noorden ligt het witte slakkenhuis in het schapenweitje alsof het ervoor gemaakt is. Wie er zo van bovenaf op neerkijkt, ziet in de omgeving meer ronde vormen, van de dobbes op de kwelders.

Curve biedt een „immersieve ervaring”, vertelt Eek. Een belevenis voor alle zintuigen, een wandeling waarbij je je even helemaal moet overgeven aan ... Ja, aan wat eigenlijk? Ik ben heel nieuwsgierig wanneer Eek me voorgaat naar de schuur. Hier vertelt ze dat *Curve* een van drie producties is die ze met Boukje Schweigman heeft gemaakt. Allemaal witte ruimtes, waarin je je als mens begeeft.

Eek legt uit dat het kunstwerk een wandeling is van ongeveer 20 minuten. „Wandelen brengt je in een staat waarin je mind, het lichaam en de omgeving met elkaar resoneren en waar op een gegeven moment binnen en buiten in elkaar overvloeien.” Ik moet mijn tas, telefoon en opschrijfboekje inleveren. Ze stopt alles in een koffer, die in het restaurant voor me klaar zal staan als ik terugkom, belooft ze.

SNELLE STAP VERTRAGEN

Ze leidt me naar buiten, weg van de toren en het schapenweitje. In haar hand heeft ze een apparaatje dat een ritme aangeeft. Tik tok, tik tok. „Probeer op dit tempo te lopen”, raadt ze aan. Het voelt eerst gek, want ik moet mijn gebruikelijke snelle stap vertragen. Het wordt een beetje wiegend wandelen, ik verplaats mijn evenwicht meer van links naar rechts als ik deze snelheid aanhoud. Tik tok, tik tok. Het is als een hartslag.

Om de hoek van de schuur volg ik het pad langs stenen met een witte streep. Ergens halverwege hoor ik weer even het 'tik tok, tik tok' in de geluidscompositie van Machinefabriek (Rutger Zuydervelt). Het is een nieuwe compositie, gemaakt voor de gelegenheid dat *Curve* hier als tijdelijk Baken van beeldende kunst manifestatie Hi-Lo aan de Waddenkust ligt. Tik tok, tik tok. Ik heb het ritme aardig weten vast te houden. Hoe dichterbij de witte tunnel kom, hoe makkelijker dat wordt met het geluid erbij.

OP SLOFFEN

Bij de ingang biedt Eek me sloffen om over mijn schoenen aan te trekken. Ze wijst me erop dat ik even door moet duwen om de witte ruimte binnen te komen, en dat dit onderweg ook nog zal gebeuren. En dan is het zover.

De opblaaswand geeft even wat druk, maar dan plof ik de tunnel binnen. Mijn ogen moeten enorm wennen aan het wit rondom. De vloer voelt wat onvast onder mijn voeten. Zo'n schapenweitje is niet egaal, en de tunnel zelf heeft bovendien licht oplopende zijkanalen. Ik houd het midden aan en wandel langzaam vooruit. Tik tok, tik tok.

Het ruisen van de blowers en de wind vloeien in elkaar over. In de verte klinkt de motor van een trekker, de schelle roep van een scholekster. Is dit de muziek of de werkelijkheid? Tik tok, tik tok. Op het geluid wieg-

Onderdeel van manifestatie

Curve maakt deze zomer deel uit van de beeldende kunst manifestatie Hi-Lo waarbij groot-schalige kunstprojecten naar het Waddengebied worden gehaald. Deze Bakens worden gerealiseerd met lokale organisaties en zijn, hoewel groot in formaat en opzet, niet blijvend. *Curve* is t/m 24 augustus bij kunstwerf Het Lage Noorden in Marrum. Open: zaterdag 18-19 uur (eventueel in combinatie met diner) en zondag 15-16 uur, reserveren via website, 10 euro, (voor groepen datum en tijd op aanvraag) en van 29 augustus t/m 1 september op festival Into The Great Wide Open op Vlieland. Zie ook: hetlagenoord.nl

wandel ik verder, steeds verder de bocht om. Tot zich een nieuwe 'deur' voordoet. Er schemert roze licht door al het wit en ik beland in een kleine rode ruimte. Naar weer een deur volgt opnieuw de witte tunnel. Die niet wit blijft.

SCHUIFELEN

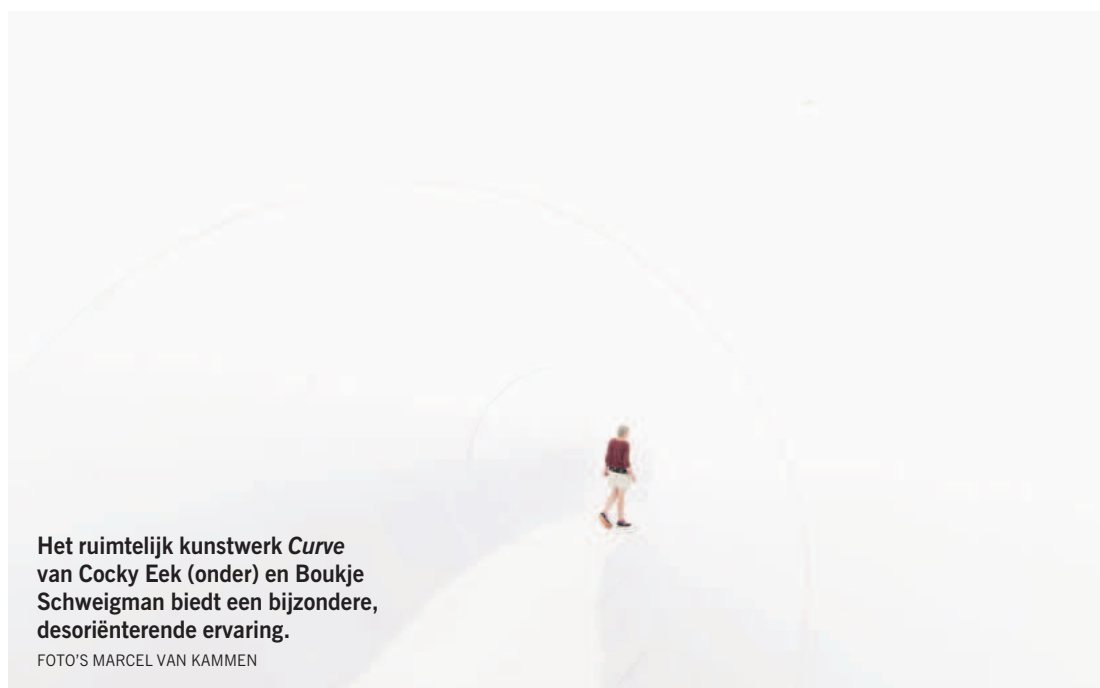
Binnen een paar meter veranderen de wanden van het helle wit in zwart. En al weet ik dat de tunnel overal even hoog is, ik heb toch de neiging mijn schouders op te trekken en te bukken. Ik spreid mijn armen en ben me opeens heel bewust van waar ik mijn voeten neerzet. Voel ik de kromming van de wand? Of loop ik nog steeds in het midden? Tik tok, tik tok. Voorzichtig schuifel ik vooruit tot er weer een miniem lichtpuntje verschijnt, dat uitgroeit tot letterlijk 'het licht aan het eind van de tunnel'. Ik heb even de associatie met het begin van een klassieke James Bond-film. Een zwarte cirkel waarin het silhouet van de geheim agent afsteekt.

Dan wurm ik me door de laatste deur en sta ik weer buiten. In het nog altijd deure tempo volg ik de stenen langs het pad, over een bruggetje, langs de sloot waar een kikker opschrikt en het water inspringt. Op tafel liggen opschrijfboekjes klaar, waarin bezoekers een ervaring kunnen opschrijven. Ik noteer: 'Het was fijn de snelheid van alledag even terug te brengen naar een rustiger tempo, en je bewuster te zijn van je omgeving dan anders.'

In de witte tunnel

Van bovenaf is mooi te zien hoe *Curve* in het landschap van het waddengebied bij Marrum past.

Het ruimtelijk kunstwerk *Curve* van Cocky Eek (onder) en Boukje Schweigman biedt een bijzondere, desoriënterende ervaring.

FOTO'S MARCEL VAN KAMMEN

